

Arrest

nr. 184 681 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 2 maart 2016 elk een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlagen 19*ter*) in hun hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse dochter B. E.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 31 augustus 2016 beslissingen tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Verzoekers werden hiervan op 21 september 2016 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2016 werd ingediend door:

Naam: B.(...) Voorna(a)m(en): H.(...) Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,4 ° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: '4° de bloedverwanten In opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene vroeg samen met zijn echtgenote een aanvraag gezinshereniging in functie van hun dochter B.(...) E.(...) van Nederlandse nationaliteit (RR. (...)).

Om als 'ten laste' kunnen beschouwd te worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd: een document opgesteld door de lokale overheden dat betrokkenen er niet over eigendommen beschikken dd 17.12.2015, rekeninguittreksels ING met vermelding van de stortingen voor het jaar 2014, arbeidscontract van de referentiepersoon en bijhorende loonfiches voor de maanden maart en april 2016, oprichtingsakte dd 20.01.2015 van C.(...) door C.(...) R.(...), controlelijst betalingen voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, loonfiches voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, betaalstaat opgesteld door vzw Sociaal bureau Gent voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, ING rekeninguittreksels waaruit de overschrijving van het loon blijkt voor de maanden januari 2016 tot mei 2016.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de lokale overheden bevestigen dat betrokkene en zijn echtgenote niet over een eigendom beschikken. Echter dit document zegt niets over het feit of betrokkenen in het land van herkomst over een inkomen beschikken. De voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld handelen over het jaar 2014. De bedragen zijn niet van die orde van grootte dat kan gesteld worden dat betrokkenen op aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien. Of er in het jaar 2015 en 2016 nog bedragen werden overgemaakt werd niet aangetoond. Hierdoor kan er niet gesteld worden dat betrokkenen op afdoende wijze hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 02.03.2016 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voorna(a)m(en): K.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: '4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene vroeg samen met zijn echtgenote een aanvraag gezinshereniging in functie van hun dochter B.(...) E.(...) van Nederlandse nationaliteit (RR. (...)).

Om als 'ten laste' kunnen beschouwd te worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd: een document opgesteld door de lokale overheden dat betrokkenen er niet over eigendommen beschikken dd 17.12.2015, rekeninguittreksels ING met vermelding van de stortingen voor het jaar 2014, arbeidscontract van de referentiepersoon en bijhorende loonfiches voor de maanden maart en april 2016, oprichtingsakte dd 20.01.2015 van C.(...) door C.(...) R.(...), controlelijst betalingen voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, loonfiches voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, betaalstaat opgesteld door vzw Sociaal bureau Gent voor de maanden januari 2016 tot mei 2016, ING rekeninguittreksels waaruit de overschrijving van het loon blijkt voor de maanden januari 2016 tot mei 2016.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de lokale overheden bevestigen dat betrokkene en zijn echtgenote niet over een eigendom beschikken. Echter dit document zegt niets over het feit of betrokkenen in het land van herkomst over een inkomen beschikken. De voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld handelen over het jaar 2014. De bedragen zijn niet van die orde van grootte dat kan gesteld worden dat betrokkenen op aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien. Of er in het jaar 2015 en 2016 nog bedragen werden overgemaakt werd niet aangetoond. Hierdoor kan er niet gesteld worden dat betrokkenen op afdoende wijze hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

1.3. Verzoekers dienden op 25 oktober 2016 elk een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlagen 19ter) in hun hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse dochter B. E.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens maken verzoekers in hun middel gewag van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen wegens de volgende redenen. Verzoekers hebben op 02.03.2016 een aanvraag gezinshereniging ingediend met hun dochter van Nederlandse nationaliteit o.b.v. art. 40bis en ze zijn in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. (STUK 5-6)

Op 28.05.2016, d.i. binnen de termijn van 3 maanden, hebben zij alle nodige documenten afgegeven op de gemeente. Dit blijkt uit de stempels aangebracht op de bijlagen 19ter.

De aanvraag is afgewezen omdat verzoekers geen bewijs zouden hebben voorgelegd dat ze geen inkomsten hebben in Turkije, quod certe non.

Verzoekers hebben immers 2 attesten van armoede afgegeven op de gemeente. Deze attesten dateren van 27.03.2015 en de vertalingen zijn gelegaliseerd op 13.01.2016! (STUK 11-14)

Deze documenten hebben door de legalisatie een authentieke datum verworven.

Er is geen enkele reden waarom verzoekers deze documenten niet zouden hebben afgegeven op 28.05.2016, tezamen met de andere documenten.

Als deze documenten immers niet zouden zijn afgegeven, zou de gemeente zelf de aanvraag hebben afgewezen wegens gebrekkige documenten.

In casu is het dossier evenwel overgemaakt aan DVZ, zodat het dossier geacht moet worden volledig te zijn geweest.

Oftewel heeft de gemeente per vergissing de attesten van armoede niet overgemaakt aan verwerende partij, oftewel heeft de gemeente deze documenten wel overgemaakt maar heeft de verwerende partij deze over het hoofd gezien.

Verzoekers tonen effectief aan dat zij behoeftig zijn en dat zij ten laste zij van de referentiepersoon. (STUK 7-15).

Op 1 jaar tijd heeft de referentiepersoon 2.640,00 € overgemaakt. (STUK 15) Naar Turkse normen is bedrag zeker voldoende om te overleven. Omgezet maakt dit ongeveer 8.700 Turkse Lire. In Turkije bedraagt het leefloon ongeveer 900 Turkse Lire.

De beslissing is dus genomen zonder rekening te houden met essentiële documenten, zodat de beslissing onzorgvuldig is genomen.

Het middel is gegrond."

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken toe: de bijlagen 19ter van eerste verzoeker en tweede verzoekster (verzoekschrift, bijlagen 5 en 6), een attest van 17 december 2015 van de Turkse administratie waarin gemeld wordt dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van tweede verzoekster alsook de vertaling van het attest (verzoekschrift, bijlagen 7 en 8), een attest van 17 december 2015 van de Turkse administratie waarin gemeld wordt dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van eerste verzoeker alsook de vertaling van het

attest (verzoekschrift, bijlagen 9 en 10), een attest van armoede van 27 maart 2015 op naam van tweede verzoekster met vertaling (verzoekschrift, bijlagen 11 en 12), een attest van armoede van 27 maart 2015 op naam van eerste verzoeker met vertaling (verzoekschrift, bijlagen 13 en 14) en een overzicht van verscheidene bankverrichtingen (verzoekschrift, bijlage 15).

2.2. Vooraf merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekers enkel kritiek leveren op de motieven die betrekking hebben op de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en geen middelen aanvoeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten waarmee deze beslissingen gepaard gaan.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslagen.

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(…)”

2.8. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 2 maart 2016 aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlagen 19ter – zie punt 1.1.) als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse dochter B. E. Verzoekers legden daarbij hun paspoort neer. Verzoekers werden blijkens de bijlagen 19ter verzocht “(...) om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 02/06/2016 (...), de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het land van herkomst of origine a.d.h.v. bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen; bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine, bewijs ten laste in België adhv bewijs van huidige bestaansmiddelen van de EU-burger, een attest van het ocmw met overzicht van steun die betrokkene heeft ontvangen, identiteitsdocument.”

2.9. Blijkens het administratief dossier maakten verzoekers op 28 mei 2016 ter aanvulling volgende stukken over: attesten van de Turkse administratie waaruit blijkt dat verzoekers geen onroerende goederen hebben geregistreerd staan op hun naam alsook een vertaling hiervan, een aantal rekeninguittreksels, een arbeidsovereenkomst op de naam van de dochter van verzoekers, een aantal loonfiches van de dochter van verzoekers van de maanden maart en april 2016, een oprichtingsakte van de BVBA C. op naam van de partner van verzoekers dochter, een aantal loonfiches van de partner van verzoekers dochter van de maanden januari tot en met mei 2016, een aantal betaalstaten aangaande de BVBA C. van de partner van verzoekers dochter van de maanden januari tot en met mei 2016, een aantal rekeninguittreksels betreffende loonoverschrijvingen van de partner van verzoekers dochter van de maanden januari tot en met mei 2016 en twee verklaringen van niet steunverlening van het OCMW van 30 mei 2016 aangaande verzoekers.

2.10. In de bestreden beslissingen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekers met de aktes, waarin wordt bevestigd dat zij niet over een eigendom beschikken in Turkije, nog niet aantonen dat zij niet over andere (roerende) inkomsten zouden beschikken. Aangaande de rekeninguittreksels meent de gemachtigde van de staatssecretaris dat de overgemaakte bedragen niet van die orde zijn dat kan worden gesteld dat verzoekers hiervan in hun basisbehoeften konden te voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde ook vast dat van eventuele overschrijvingen in 2015 en 2016 geen bewijzen werden overgemaakt. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris hebben verzoekers onvoldoende aangetoond dat zij in het verleden in hun land van herkomst reeds ten laste waren van de referentiepersoon (hun Nederlandse dochter B. E.). Bijgevolg weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.11. In hun middel beweren verzoekers dat zij naast de in punt 2.9. vermelde stukken tevens twee attesten van armoede hebben overgemaakt, die zij thans als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen (verzoekschrift, bijlagen 11 – 14). Volgens verzoekers is er geen enkele reden waarom zij deze stukken niet aan de gemeente zouden hebben overgemaakt. Indien zij deze stukken niet zouden overgemaakt hebben, zo stellen verzoekers, dan zou de gemeente hun aanvraag onontvankelijk hebben verklaard wegens gebrekkige documenten. Verzoekers menen dan ook dat ofwel de gemeente deze stukken per vergissing niet heeft overgemaakt, ofwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze over het hoofd heeft gezien bij de beoordeling van de aanvraag.

2.12. De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekers niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. In het dossier kunnen enkel de in punt 2.9. opgesomde documenten worden teruggevonden. Uit niets blijkt dat verzoekers de kwestieuze attesten van armoede aan het bestuur zouden hebben overgemaakt. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen zonder rekening te houden met “(...) essentiële documenten (...)” en dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldigheid of dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze over het hoofd zou hebben gezien. Indien de documenten per vergissing niet zouden zijn overgemaakt door de gemeente, dienen verzoekers zich te wenden tot de hiërarchische overste van het gemeentepersoneel, maar deze ‘vergissing’ kan geen grond vormen voor de vernietiging van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers menen dat de gemeente hun aanvraag onontvankelijk zou hebben verklaard indien zij de attesten van armoede niet zouden hebben overgemaakt, wijst de Raad erop dat de gemeente op grond van artikel 52, §3 en §4, van het vreemdelingenbesluit enkel dient na te gaan of op het eerste gezicht alle gevraagde bewijsdocumenten werden overgemaakt. *In casu* was de stad Gent van oordeel dat verzoekers op basis van de in punt 2.9. opgesomde documenten hadden voldaan aan hun verplichtingen en werden deze documenten vervolgens overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, die instaat voor de uiteindelijke beoordeling ten gronde. De Raad wijst er nog op dat er thans met deze attesten van armoede geen rekening kan worden gehouden aangezien de Raad in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet

optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van de bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.13. Ten overvloede rijst de vraag welk belang verzoekers nog hebben bij hun betoog dat zij twee attesten van armoede wel zouden hebben overgemaakt, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij op 25 oktober 2016 een tweede identieke aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in hun hoedanigheid als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse dochter B. E. hebben ingediend (zie punt 1.3.), waarbij zij de twee attesten van armoede wél hebben overgemaakt.

2.14. Vervolgens beweren verzoekers in hun middel dat zij behoeftig zijn en ten laste zijn van de referentiepersoon, waarbij zij erop wijzen dat er € 2.640 werd overgemaakt door hun Nederlandse dochter, hetgeen naar Turkse normen voldoende zou zijn om te overleven. Volgens verzoekers zou dit bedrag ongeveer gelijk zijn 8.700 Turkse Lira en bedraagt het leefloon in Turkije ongeveer 900 Turkse Lira.

2.15. De Raad stipt aan dat de kritiek van verzoekers op de grootorde van de overgemaakte bedragen in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissingen aangezien in de beslissingen tevens op basis van de neergelegde stukken wordt overwogen dat niet kan worden uitgemaakt *“of betrokkenen in het land van herkomst over een inkomen beschikten”* en dat zij niet aantonen in 2015 en 2016 nog geld te hebben ontvangen om in hun levensonderhoud te voorzien. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen (RvS 9 juli 2015, nr. 231 890). Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers geen bewijzen aanbrengen van de hoogte van het minimumloon in Turkije en dat, in tegenstelling tot wat verzoekers poneren in 2014, slechts € 2.200 werd overgemaakt in 2014 en dus niet de beweerde € 2.640. Verzoekers slagen er dus niet in om aan te tonen dat het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“(…) De bedragen (…) niet van die orde van grootte [zijn] dat kan gesteld worden dat betrokkenen op aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien. (…)”* kennelijk onredelijk zou zijn.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN